

<u>Hello - Bye bye Vietnam.....</u>	<u>2</u>
<u>28.2 Hello Vietnam (Saigon).....</u>	<u>2</u>
<u>1.3 Mekong.....</u>	<u>4</u>
<u>fredag 2.3 Sejlende marked.....</u>	<u>6</u>
<u>Tilbage i Saigon.....</u>	<u>9</u>
<u>3.3 Cu Chi tunnellerne.....</u>	<u>10</u>
<u>4.3 Nattog til Danang.....</u>	<u>11</u>
<u>Hoi An.....</u>	<u>12</u>
<u>6.3 Fra Hoi An til Hue.....</u>	<u>15</u>
<u>8.3 Turen går til Hanoi.....</u>	<u>18</u>
<u>9.9 Hanoi kultur.....</u>	<u>20</u>
<u>10.3 På vej til bjergene.....</u>	<u>21</u>
<u>11.3 Trekking til ?-folket.....</u>	<u>22</u>
<u>12.3 Trekking.....</u>	<u>23</u>
<u>13.3 Nedtur.....</u>	<u>24</u>
<u>14.3 Optur.....</u>	<u>24</u>
<u>15.3 Farvel til bjergene (Ecolodge).....</u>	<u>25</u>
<u>16.3 Til søs (HaiLong).....</u>	<u>26</u>
<u>17.3 Tilbage til storbyen.....</u>	<u>27</u>
<u>18.3 Indkøb og vanddukketeater.....</u>	<u>28</u>
<u>19.3 Bye bye Vietnam.....</u>	<u>29</u>
<u>20.3. Vild handel og vilde dyr.....</u>	<u>29</u>
<u>21.3 Fugle og gode måltider.....</u>	<u>30</u>
<u>22.3 Hjemme igen.....</u>	<u>30</u>

Hello - Bye bye Vietnam

Hello - Bye Bye er de hyppigst hørte ord gennem vores rejse i Vietnam. I by som på land er det hvad børn i alle aldre råber, når de ser en.

Og det illustrerer måske også meget godt, at det nogenlunde er niveauet for engelsk for størstedelen af den vietnamesiske befolkning.

Singapore Airlines SG351 bragte os på ca. 12 timer med en Boeing 777-200 til Singapore.

Pænt fly, pæne stewardesser, god forplejning, 80 film - ældre som nye (bl.a. den sidste James Bond og Eastwood sidste krigsfilm). Vi landede lidt i 6, men *Changi* lufthavnen syder af live med åbne forretninger.

Kl. 7 stiller vi op for at tilmelde os en gratis sightseeing tur for passagerer, der skal vente mere end 5 timer.

Det lykkes, og med et snedigt udtænkt system får de bragt os ud og ind af lufthavnen (uden at forholde sig til evt. visapligt). Til gengæld har guiden så vores pas under turen, og under pasmyndighedens kontrol får vi dem så igen, da vi returnerer fra turen..

Turen var på ca 2 timer, og var 'colonial'-turen med sejltur på floden til Merlin-figuren, området med de gamle bygninger, inkl. Raffles Hotel, så havde man ikke planlagt 'stop over' på hjemturen var det faktisk en udmærket introduktionstur.

Vi vader rundt i danskerne - dels de 19 af os der skal til Vietnam, men også et stort holde der skal til videre til Cambodia.

Ulla får det dårligt efter udflugtsturen, men får sovet lidt ubekvemt i en sofa i et område tæt ved toilettet. Afgangen fra S'pore til Saigon sker i øsende regnvejr.

Vi flyver med VVVV siddende på række 57 men med vinduesplads.

Ved indflyvningen til Saigon er der god udsigt ned over Mekong deltaet med masser af flodarme, kanaler og overrislede rismarker, og umiddelbart er der ikke så mange broer.

28. 2 Hello Vietnam (Saigon)

Flyveturen fra Singapore til Saigon (Ho Chi Minh city) varer kun 1 3/4 time.

Vel landet i Saigon begynder ferien så med en langsommelig og meget omhyggelig immigration, hvor de unge betjente har lagt deres russisk inspirerede høje kasket på skranken. Papirene findes i roden, men Ulla og jeg er kommet til at vælge den kø, som gør, at vi kommer absolut sidst ud..

Her afslører vores guide Peter sig og vi får det første indtryk af rejseholdet.

Vi ankommer ved VV-tiden, så busturen går gennem Saigons myldretid, hvor det der slår en mest er: et virvar af tusindvis af tohjulede med 1, 2 eller 3 personer på.

Med kasket (ingen hjelm) og mange med maske på. De fylder både 2 og tre vognbaner som myrer på vandring. Der er til gengæld ikke så mange biler at kæmpe med, men selv om det ser kaotisk ud så går trafikken ganske gnidningsfrit, selv når to veje samles eller krydses.

Det med masken tror man jo skyldes beskyttelsen mod forureningen, men vi bliver belært om, at det er kvinderne, som desuden beskytter deres hud mod solen for at bevare den lyse teint. Tilsvarende ses kvinder ofte med lange handsker.

Ledningsnettets virvar og knuder i lygtepælene slår alt, hvad vi ellers har set på ture rundt i verden..

Forretningsskiltene mm står naturligvis på vietnamesisk, så det er ikke til at se, hvad de egentlig sælger. Ikke et ord på engelsk, så hvad forretningerne tilbyder forbliver en vietnamesisk hemmelighed.

Forretninger og huse lave og med træk fra både Kina og Nepal. Småt, og det virker forsømt. Ved nærmere eftertanke må noget henføres til, at i det fugtige og varme klima er der god grobund på algevækst på facaderne.

Folk (dvs. mændene) spiller kort og brætspil siddende på små skamler eller bare på hug – en stilling de kan sidde i i timevis.

Vores hotel er *Hotel Oscar*, og det ligger ganske centralt lige ved det gamle rådhus, som nu er xxx og Hotel Rex, som skulle være kendt fra kolonitiden.

Hotellet er pænt – men til vores overraskelse har værelset ingen vinduer. Vi kan heller ikke umiddelbart få airconditionen til at virke, før vi erfarer, at der hører en fjernbetjening til. – og så langt var vi ikke kommet i at undersøge diverse fjernbetjeninger.

Der bliver arrangeret en velkomst med guiden Peter og medarbejderen Christiane (som skal følge os noget af turen, og som vi i øvrigt havde siddet ved siden af på turen fra København), hvor der lige bliver ridset op, hvad de nærmeste dage vil bringe.

Vi skal ud og spise, men det kræver, at der bliver vekslet. Der er ganske vist indtil flere ATM'er lige i nabolaget, men de viser sig at være ude af drift. Men med hjælp fra lokal og uden at der veksles et ord på engelsk men blot ved anvendelse af tegnsprog, fører han mig ad snirklede gader et

stykke vej til en bankfilial, hvor der er en lang række vekselmaskiner, og han følger mig også tilbage igen. Men her kan ikke bruges sedler, så Mastercard'et må holde for.

Boks om penge

Boks om penge

Den fælles middag med en menu med flere retter, der giver gode mindelser om Kina.

1.3 Mekong

Vi skal af sted kl.8, men heldigvis kan vi lade kufferterne overnatte på hotellet, mens vi er borte blot med det nødvendige i vores rygsæk.. Der pakkes dog lidt om bl.a. fordi vi ikke skal bruge støvlerne lige med det første.

Morgenmaden indtages lidt i 7, og der er det hele inkl. omelet osv.

Vi skal med bus ud til et udskibningssted. Trafikken ikke intens endnu, men afgangens forsinkelse af at guiden lige skal med Jens på sygehuset.

Det ligger heldigvis centralt, så vi kan udnytte ventetiden med at gå i Vor Frue Kirke, se på brudepar der skal foreviges flere steder omkring kirken af professionelle fotografer med deres tohjulede i centrum, som havde det været en Rolls Royce. Lige overfor ligger det gamle posthus med en monumental hal og en snes telefonkabiner, ligesom der var derhjemme, da vi var unge.

Da vi bliver køreklar er mange af Saigons hondaer ude i trafikken.

Der er et pænt stykke at køre til udskibningsstedet, men på hele turen ligger der forretninger, og der er mange mennesker.

Hvis man vil sikre sig noget omsætning gælder det om at have frontareal ud mod vejen. Bredden er nogenlunde ens for alle, og til gengæld har man så dybe grunde. De mange vejforretninger får på den måde byerne til at gro sammen.

Som alle andre storbyer er her stigende grundpriser. Omkring de større byer er der boligkarreer, dog sjældent mere end 5-7 etager høje, og beboelseshusene undervejs er smalle huse svarende til vejbutikkerne. Nye bygninger ofte malet gule med kontrastfarver til vinduer, hjørner eller etageadskillelesesmarkering, men også andre stærke farver anvendes, og ofte ser man bygningerne stå lidt umotiveret inde på et grundstykke som små 'tårne'

Hvis man troede, at alt offentligt er gratis i et kommunistisk land kan det røbes, at det er det ikke. Vi møder både på denne tur og senere adskillige betalingsveje.

Vi passerer et par soldaterkirkegårde med indgangsportaler og de karakteristiske tætstående kors.

Familiegravsteder er ofte placeret på ejendommen og man ser gravmonumenterne spredt på markerne.

Turen bringer også et gensyn med varmens farverige og spændende blomsterflora.

Der er en del dambrug til fisk bl.a. elefantøre, som vi får serveret flere gange.

Efter udskibningen fra xxx begyndes sejlturen på Mekong, som er ganske anderledes end andre flodture, vi har været på. Livet er langt mere intenst langs bredderne her. Der er langt flere, der bor langs bredderne i små bygninger, ofte bygget af blikplader. Det ser lidt forsømt ud, men når man betænker, at der altid er varmt, behøver man jo ikke tykke vægge og isolering. Og pladerne er givetvis det billigste byggemateriale de kan skaffe. Nogle har dog sat lidt kulør på ved at give en gang maling.

Der er rigtig mange både – små robåde som bliver roet stående med høje åregafler – typisk af kvinder, og både med 'piskeris', som kan tilpasses den skiftende lave vandstand.

De fleste både er af træ og med to påmalede øjne for at beskytte mod søuhyrer (når søuhyret kommer op af vandet, skal det blive forskrækket og tro, at det er et andet og større søuhyre!)

Indimellem er der og slæbebåde, som trækker fyldte lægter upstream, og skubber dem nedstrøm

Det er et meget stort delta, og allerede da vi fløj ind over det, kunne vi se, at faste broer er der ikke mange af. Til gengæld er der en livlig trafik af færger og småbåde, der fragter folk fra den ene bred til den anden. Der er ikke tale om egentlige færgelejer men anløbssteder, hvor man kan slå en færgeklop ned, så køretøjer kan komme i land.

Langs med floden er der over lange strækninger en ca. 1 m bred kystvej med livlig trafik af cykler og Hondaer. Selv om billedet er nogenlunde ensartet, så er der spændende varianter i bevoksning med meterhøje bambus, bananplanter og kokuspalmer, bygningskultur, skolebørn, gående og cyklende mennesker på stier langs floden, tøjvask, badning, og det er afslappende at sidde og iagttage livet.

Men der er indlagt lidt specielle oplevelser, så vandvejen fører os til en fabrik der laver slik af kokusmælk, popcorn, popkorn med ginger, rispapir (som kan spises) til indpakning og pandekager.

Vi følger produktionen som en enkel og stort set manuel. Popkorn tilberedes i store kar med sand i bunden over åben ild, og hvor der røres mens kornene 'pop'er. Til nogen tilsættes en masse af sukker og ingefær, som æltes med lange kæppe i store kar for at ende på et bord til udrulning og efterfølgende udskæring til pakning.

Rispirfremstillingen foretages af en kvinde, og det ligner pandekagebagning: en rismelsgrød hældes på en varm plade, der lægges låg over, og meget kort tid efter fjernes det ca. 40-50 cm. store, runde utroligt tynde rispapir for at blive hængt til tørre.

Kokoskaramellerne pakkes ind enkeltvis af to piger: først et lag af rispapir (som kan spises, og man får så ikke fedtede fingre), derefter rigtigt papir som emballage.

Vi får smagsprøver af konfekten og grøn the, inden vi sejler til frokoststedet.

Måltidet skal indtages i en hytte godt gemt af vejen som vi kommer til ad smalle stier med skygge og ventilatorer. Der spises i en slags udendørs veranda og der serveres en god menu med bl.a. fisk som kommer ind hel, men bliver parteret ved bordet og serveret med grønt i rispapirsvøb som en slags forårsrulle.

Herefter venter os 3 timers sejlads på flodarme, kanaler - også den rigtige Mekong-hovedstrøm. For os ligner det hele hinanden, og man kan undre sig over, at de kan finde vej - og den rigtige. Der er jo ikke ligefrem skiltet her.

Can Tho er målet for dagens tur. Den er provinshovedstad og en halvstor moderne by (ca 200.000 indbyggere), hvor Ho Chi Minh står i byens parkanlæg langs floden.

Vi vandrer til vores Hotel ccc som ligger på et 'flodhjørne' med vid udsigt udover floden.

Spisning sker i byen i gåafstand, og vi kan nyde den varme aftenluft udendørs på en altan i førstesals højde, hvor vi kan se ned på aftenlivet af unge, der kører frem og tilbage på deres 'hondaer', og udnytter, at de på den måde kan holde om hinanden...

fredag 2.3 Sejlende marked

På vej til skibet kommer vi atter langs parken, og vi oplever byen vågne med aktivitet af 'forretninger' på cykler eller de omvandrede kvinder med deres åg, der faldbyder varer.

På sejladsen ud hersker der fortsat stor aktivitet på bredderne, hvorfra mange småbåde er på vej til markedet, hvor der skal købes ind til de

lokale forretninger og markeder i området, men derudover er området præget af stor aktivitet med mange kraner og masser af bygningsmaterialer, både i form af sand, mursten og større træstammer.

Man er ikke i tvivl om, at der er et marked i nærheden. Vi møder flere småbåde på vej tilbage til de lokale bymarkeder med grønt og frugt.

Vi har ikke oplevet et flydende marked før, men her fungerer det på den måde, at der ligger nogle store 'grossist'-både, hvorfra de mindre både henter varerne. Den enkelte båd annoncerer sit varesortiment ved at hænge eksempler op i masten.

Ud over de mange både, der skal hente varer, er der alle 'servicebådene', der sælger baguette (franskmændene har ikke været her forgæves), mad, fisk, drikkevarer, mm.

Bådene sværmer også om os, der som turistbåd har et vist potentiale.

Bortset fra drikkevarer, køber vi 'Milkapple' som er en sød frugt med en grøn eller rød skal.

Ananas findes i tonsvis, og de udskæres meget elegant: skallen skrælles af med deres standardkniv og derefter skærer man tornene af ved at lægge en grøft diagonalt gennem alle tornene. Derefter deler man den på langs, og da ananasen er plukket med en ca. 10 cm. stilk, får man et stykke ananas med håndtag lige til at indtage – og de er modne, søde og meget velsmagende.

Efter at have indsuget stemningen et par timer vender skuden, og vi tager samme vej tilbage.

Vi sejler ind i en sidearm og går i land for at vandre en lille tur hvor vi kan komme tættere på bebyggelsen, som kun ligger i en række langs vejen (beregnet til 'honda'er') /floden og måske komme på 'happy house' som de kalder toilettet. På bådene er der agterude en afskærmet 'kasse' ca 1*1*1 hvor man kan forrette sin nødtørft, mens man stadig kan følge sejlturen. Der er en låge i den ene side, og det vakte morskab, da en turist skræver henover afskærmningen i stedet.

Husene ligger ofte med en lille have omkring, og de er ofte med stråtag og vægge af palmeblade.

Fiskerne i floden rensner net

I mellemtiden er der blevet lavvandet, så da vi passerer **Can Tho** igen, må vi bede de kvinder, der havde taget ophold på bageste del af skibet om at sætte sig op foran i stævnen af hensyn til vægtfordelingen.

Her er man i øvrigt med at bygge en ny bro som åbenbart skal erstatte de mange store færger (til dels forhenværende danske), som sejler i pendulfart og sørger for at forbinde vejnettet på de to bredder..

Busturen tilbage bringer nye indtryk: her ligger ris til tørre, dels på jævne arealer foran husene, dels i landevejskanten. Kokosnøddeskaller ligger mange steder parat til at blive solgt som brændsel.

Vi ser store rispapirark hænge til tørre på bambusnet, og der er transport af levende grise i bambusnet både i både, på 3-hjulede ladvogne og bag på 'hondaer'.

Her ser vi også for første gang tegnet * på skoleskift. Skolerne starter kl. 7, og over middag starter så eftermiddagsholdet.

Det betyder, at der er to strømme af cyklende (og til dels gående), uniformerede skolebørn. Det er med til at skabe grundlaget for turistsouvenir, fordi pigernes lange sorte hår ned ad den hvide kjortel bliver et karakteristisk billede på øjenhinden. Efter de to hold er færdige er der udvidet aftenundervisning for de bedste. Jo, det betyder noget, at få en uddannelse i kampen om beskæftigelse i et land, der har stor vækst.

'Dragon fruit' er en frugt med rød skal og hvidt sortprykket (små kerner) sødt kød. Det ses alle vegne og serveres ofte som dessert.

Vejene er egentlig for smalle til at håndtere både (last)biler og mængderne af 2-hjulere på 'hondaer' eller cykler. Dertil kommer, at der er løsgående køer i vejkanterne og ved vandhuller, som der skal tages hensyn til. Man udnytter hele vejbredden, kører i venstre kørebane – og der overhales indenom.

Området er meget frodigt, og der dyrkes masser af grøntsager, bl.a. bladspinat, som man ofte får til retterne.

Geder set

Til at skygge for solen eller beskytte mod regn bruges ofte parasoller som placeres så tæt, at de danner et sammenhængende tag over boderne på markeder.

Store statue et sted startet med det arbejdende folk før bygningen af huse

Fugle liv og flotte sommerfugle

Toyota ses hyppigst lastbiler og busser?
Sæde med smalle og med plastbetræk.

I haver, små anlæg, ved forretninger, i midterrabatten ser vi viljen til at lave noget specielt: der klippes træer og buske i kugler, kegler, figurer og etage bonsai. Egner planten sig ikke til etageklip, så kan man bruge ståltrådsnet og placere bouginville på nettene.

Man bruger også urtepotteblomster i stålstativer til at skabe hele fritstående vægdekorationer.

Frokosten indtages efter at vi har kørt et godt stykke tid. Det er et relativt stort parklignende sted (med slanger og andre væsner i bur), som ligger med udsigt ned til en flodarm. Her oplever vi for første gang at få friturestegt kartoffelbold., som bliver klippet i stykker ved bordet som tilbehør.

Tilbage i Saigon

Godt hen på eftermiddagen er vi tilbage til hotellet, får pakket ud - og så ned til markedet *Ben Thanh*.

Det er meget stort (11.000 m²), og meget besøgt. Kød og fiskeafdelingen var naturligvis lukket ned her kl. 17, der var stadig lidt frugt og grønt, men ellers var der gang i de mange små boder i lange meget smalle gange - her kunne købes alt, og de er vældig hurtige til at spotte, hvad man evt. kunne falde for. Konkurrencen er hård, for der er mange, der sælger de samme produkter.

Vi går hurtigt igennem, for vi skal ikke have mere at slæbe på under rundturen.

Vi kommer levende over gaden i rundkørslen – Bortset fra almindelig forsigtighed, gælder det, at når man først har begivet sig ud på vejen, skal man fastholde sit tempo, som 'hondaerne' som tilpasser sig. Busserne skal man tage sig i agt for, de skal frem og er store, men ellers er det ikke så slemt, som det ser ud.

Vi ville egentlig se Ho Chi Minh-mausoleet og går ned mod floden, men her er byggeaktivitet, så den er afskærmet med et 2 1/2 m højt hegn. Kun et enkelt sted kan man se det gennem et trådhegn, så det bliver kun til et bundfarve so vajer på flagstangen ved mausoleet..

Mørket falder på og som det sidste skal vi have flere kontanter.
Vi får vekslet 200 dollar i en vekselsbutik og er atter millionærer: 3.2 mio. dong.

Vi har ingen middagsaftaler, så vi går og kikker på spisekort i de nærliggende gader
Vi finder en pæn restaurant og spiser endnu engang en vietnamesisk menu, der dog bliver lidt ødelagt af at maden kommer hurtigere, end vi er klar med det resultat, at vi får lunken mad, godt hjulpet til af en stor ventilator lige over os..

3.3 Cu Chi tunnellerne

Næste morgen skal vi med bus de ca. 30 km nordvest for Saigon for at oplever Cu Chi tunnellerne, hvor befolkningen gemte sig for amerikanerne under Vietnamkrigen.
Lige før vi kommer til destinationen kører vi gennem en alvorlig stor gummplantage, der strækker sig flere kilometer på begge sider af vejen.

Vi er ikke de eneste, der skal se de vietnamesiske tunneller, men det er egentlig ganske velorganiseret: først tvangsindlæggelse til en nationalistisk sort/hvid video af svingende billedkvalitet om frihedskæmpernes indsats. I dette lokale er også en model, som tydeliggør, de 3-4 etager tunneler (ca. 12 m), underjordiske 'fabrikker', hvor man lavede våben, luftudskiftning gennem kanaler, der ender i termitbo, og den definitive flugtvej ud i floden osv.

Det er jo kun en brøkdel af de 200 km gange, der er adgang til
Derefter fører den vietnamesiske guide os rundt på den ensrettede turistrute. Den fører os forbi eksempler på de underjordiske rum (arbejdsrum, køkkener, våbenfabrikker), diverse eksempler på skyttegrave og tunnelindgange og endeligt et udvalg af ret opfindsomme forbedringer af dyrefælder beregnet på at sætte modstanderne ud af spillet. Ikke nødvendigvis dræbende her og nu, men i hvert fald med sikkerhed begyndelsen til en langsom og pinefuld død. Oftest baseret på bambusspid og kombinationer af flere spid, som fæstner offeret som i en sandwich.

Man forstår til fulde, at det ikke har været morsomt at være amerikansk soldat i en tæt urskov, med fælder og risiko for at der ubemærket står en vietnameser lige bag ved en, klar til at slå til. Og så iklædt fuldt feltmæssigt udstyr i den tropiske, fugtige varme.

Nu er vietnameserne jo som standard kun ca. 150 i højden og ganske spinkle, så af hensyn til os turister er nogle af tunnelerne udgravet, så de passer forholdsvis til os.

Vi går 'andegang' gennem ca. 30 m tunnel, hvor vi bestemt fylder hullet ud, og der er kun få stearinlys til at fortælle, hvor man skal hen. Vi går op efter de 30 m. men kunne - hvis modet havde rakt, være fortsat 50 m mere kravlende på alle fire – men med risiko for at få klaustrofobi – og der er kun en vej: fremad, for der kommer folk bag en. Så jeg skulle ikke nyde noget.

Da vi kommer tilbage efter turen går Ulla på sightseeing i byen, mens jeg ligger underdrejet på hotellet med generelt ubehag.

Jeg kommer dog til hæfterne igen og senere tager vi sammen en tur til en lille cafe, hvor man kan sidde og iagttage trafikken, gadecykelsmeden på fortovet lige foran os med flere kunder, der får ordnet kæder og punkteringer – og de mange mennesker som iler af sted her sidst på eftermiddagen.

På turen tilbage går vi forbi det lille anlæg foran det gamle franske rådhus, som nu er sæde for byens folkekomite og til operaen.

Om aftenen skal vi med toget til DaNang. Det foregår på 1. klasse i 4-mands-kupeer. Man kan ikke bare få adgang til perronen, før toget er der, og det kontrolleres, så vi står i nogen tid og venter i ventesalen. I øvrigt er der mange rejsende med, og der er ganske mange vogne.

Vi deler kupé med det norske par, cc og vv.*

Toget er OK, men det skrumler noget, hvilket skyldes, at banelegemet blev lagt af franskmændene i sin tid og siden ikke er vedligeholdt. Derfor er hastigheden heller ikke imponerende: ca. 50 km./t. Det er en enkeltsporet bane, så der må ventes på modgående tog på stationerne.

4.3 Nattog til Danang

Vi vågner op, mens vi kører langs kysten, som både findes i en sandversion og en klippeversion.

Togstewarden serverer morgenmad i form af tørret nudelsuppe, som man kan hælde varmt vand i fra varmtvandstanke, som er i de enkelte vogne.

Der er også en spisevogn med ganske få siddepladser.

Morgenmad og frokostpakker udleveres på toget, og ellers har Peter fourageret med kaffe, the og diverse kiks.

Her går det for alvor op for os, at den planlagte rejsetid er på 15 timer...

De næste 7-8 timer bliver et studie i alle nuancer af farver på rismarker - store flade arealer med masser af ibis og en del mennesker ude i marken. Det er ganske enkelt imponerende mængder af ris. Kilometer efter kilometer. Time efter time.

Indimellem afbrydes ensformigheden af store arealer med grøntsager. Der dyrkes mange grøntsager, sukkerrør, majs, og der er masser af mennesker i marken. På de små stier ind gennem området står deres cykler.

Vi passerer en del teglværker, hvor stenene først soltørret, før de brændes i ret små brændeovne (på størrelse med et vietnamesisk standardhus).

Sporene efter vietnamkrigen er ellers ikke tydelige, men på denne strækning vidner store kirkegårde om de store tab, krigen medførte. Ikke mindst i dette område, som var hårdt ramt.

Swastika-symbolet.?

Vi er næsten en time forsinket ved ankomsten og dermed godt hen på eftermiddagen, så den tid, programmet havde udnævnt til egen disposition har ingen betydning, da vi jo umiddelbart efter skal videre til Hoi An.

Da Nang virker som en moderne by: stor i anlægget med brede veje og moderne bygninger i yderkvarterne.

Bustur syd på til Hoi An går stort set langs kysten, hvor man kan fornemme de store strande.

Hoi An

Thanh Binh 3 hotellet ligger lige uden for centrum, men byens udstrækning er ikke stor, så alt er inden for gå-afstand byen er absolut overskuelig.

Turist by med skræddere, kunstforretninger, tøj, sko og byen er vel 300 * 600 meter i centrum, så her flokkes turisterne. Cykelrickshaws er hele tiden for hånden, lige som man kan leje cykler, f.eks. til at køre til stranden, hvortil der kun er 3 km.

Byen blev anvendt af de amerikanske styrker, når der var orlov og badestrandene ligger en kort cykeltur borte.

Det er en turistby med souvenirforretninger og mange skrædderforretninger, så mange af forretningerne ligner hinanden til forveksling.

Det udleverede bykort nævner 5-7 seværdigheder, hvoraf den første vi kommer til er *Den Japanske bro*, som er overdækket bro bygget i XXXX*.

Vi har jo hørt, at man kan få syet tøj i byen, og der er ganske rigtigt masser af skrædderforretninger.

Ulla har brug for et par 'zip'-bukser, og får 2 par skræddersyede bukser i selvvalgt farve for 22 dollars, og da vi er ikke kommet ind i vanen med at prutte, bliver det prisen.

Senere går jeg i fælden og får syet 3 par bomuld/silke skjorte formedelst 55 dollar - dog 5 dollar mængderabat.

Vi har ingen aftaler til aftenen, men ser flere fra selskabet langs 'flodpromenaden', hvor der ligger mange restauranter, herunder også Anna og Jarne, som varmt anbefaler den restaurant, de sidder på, så vi følger rådet og får 'crap-springrolls' og and med cashnuts.

Vi har aftalt at mødes senere, så vi får godnat-kaffe på den anden side af floden, inden vi drager tilbage til hotellet. Og her ved 23-tiden er byen stort set uddød.

5.3 Hoi An

Endelig en fridag hvor vi ikke skal styrte ud af hotellet, men hvor vi kan sove længe.

Vi har talt om at tage en tur til de gamle tempelruiner i **My Son**, men Ulla falder fra og går til stranden i stedet.

Jeg får via hotellets reception bestilt en vogn, men ikke uventet har en vietnamesisk talende chauffør, så muligheden for at blive klogere på Vietnam under turen blev ikke til noget.

Under venskabelig dytteri for at gøre opmærksom på, at der kommer en bil gik turen derudaf, og der var både vandbøfler, fritgående køer, trafik som vi havde oplevet den, og rismarker med bøfler og ibis

Til gengæld var tempelruinerne turen værd.

Med den lille Kia slap jeg for at skulle gå 1 1/2 km. fra busholdepladsen til entreen, men herfra er der en vandretur gennem junglen med blomster, fuglesang og mange forskellige sommerfugle, som dog ikke nemt lader sig fotografere. Og her er varmt, og den høje luftfugtighed gør, at man på ganske kort tid har en gennemblødt skjorte. Atter tænker man på hvordan det har været at deltage i krigsførelse i fuldt feltmæssigt udstyr.

Jeg havde forventet nogle templer svarende til dem, vi så i sin tid i junglen på Sri Lanka, men så store er de slet ikke. Til gengæld er der

mange mindre templer, hvoraf amerikanerne desværre har ødelagt en del, fordi der var grønt lys til at kaste overskydende bombelaster ned her. Templerne er bygget af mursten uden mørtel, men med harpiks imellem som ved opvarmning skaber en meget solid binding.

Udsmykningen på facaderne er både skåret i mursten og sten, og der er flere mindelser til Sri Lanka. Nogle figurer er opbevaret i nogle af templerne.

Ellers ligger der søjler og andre bygningsdele med udskæringer og inskriptioner strøet over området.

Urskoven har været ved at tage overtag og noget har amerikanerne bombet til ruiner, men man kan godt fornemme storhedstidens pragt med udskæringer, inskriptioner og mange mindre og større figurer. Det er tropevarmt og skjorten gennemblødt både foran og på ryggen.

Ullas strandtur har ikke været helt den samme succes, fordi hun har været alene og ikke ville lade sit tøj og taske tilbage på stranden, og derfor ikke fik sin svømmetur.

Hun fik masser af tilbud om at komme op at køre, for at gå i varmen er for vietnameseren selvpineri.

Det blev til et besøg hos den gamle dame, som havde nogle blomster stående i frø, som Ulla gerne ville have.

Vel tilbage ved hotellet ved 13-tiden skal jeg lige checke om der er hul til vores mail - men det er der ikke. Irriterende når man nu netop lige har fået sin egen mailadresse, og der oven i købet er gratis internetadgang fra tre pc'er.

Ulla er ikke kommet hjem, så jeg går på havnen for at få en øl, inden vi skal ud og hente det bestilte tøj.

Der er 5 huse, som man kan købe speciel adgang til (turistbillet), men det har vi nu ikke gjort. Det, der er det specielle – og som man godt kan få indtryk af ved at gå gennem byen - er, at husene går gennem fra gade til gade, dvs. de har en smal facade med til gengæld stor dybde.

Der er arrangeret fællesspisning på en meget lokal restaurant i bageste baggård, hvor vi får mange lokale specialiteter, bl.a. Cau Lau spaghetti pandekager mm. Værten taler kun vietnamesisk, men det er god mad og der er en hyggelig stemning.

Aftenen afsluttes med et besøg på en cafe, hvor selskabet får en Nightcap. I forhold til i går koster irish coffee det dobbelte (60.000 VD), men det er jo også på turiststrøget.

6.3 Fra Hoi An til Hue

Det har regnet - og ved 8 tiden stille regn.

Ulla opgiver markedet, så jeg trisser selv af sted. Med regnen strømmende er jeg bragt i en dårlig forhandlingsposition for køb af regnslag - og må af med 20000 vd.

I øvrigt en tvivlsom investering, da man nu ikke kan komme af med sin egen fugt, så min skjorte bliver mere våd, end hvis jeg havde gået uden.

Der er livligt på markedet, som har alt: blomster grøntsager frugt kød fjerkræ alt godt fra havet.

Der handles, laves halvfabrikata til salg, renses fjerkræ og fisk.

Der kommer både ind med deres små fisk i flettede kurve.

På vejen tilbage beundrer jeg nogle billedskærere, som laver 3-dimensionel udskæring med drager og planter i træ.

Kl. 10 forlader vi den kinesisk prægede by (både bygninger og lamper) for at køre til Hue.

Der er overskyet og lidt diset, da vi kører parallelt med kysten med masser af sandstrand, men også beplantning af takslignede træer (meget fine i strukturen)

Vi passerer et forhenværende US militært område med helikopterhangarer og store tankanlæg.

Kysten rammes ofte af tyfoner, og man kan godt fornemme, at det er noget hæret.

Ude på havet – men ikke langt fra land, sejler små runde, håndlavede (flettede) tætnet med beg. Både typen og sejlerfærdighederne er ved at forsvinde, fordi håndværket er uddøende. De fungerer som hjælpebåd til de lidt større fiskerbåde og er utrolig vanskelige at sejle.

Opturen foregår ad en relativ smal landevej, som snor sig langs bjerget, men desværre er vi ikke kommet ret langt op, før vi kører i skyerne, og der er lukket for udsigten.

De lave bjerge et tætbevokset og uden at kunne nyde udsigten passerer vi undervejs Vietnams næsthøjeste pas.

Frokostophold ved vvv *, som alene er et turiststoppested med en stor restaurant, hvor vi samtidig kan få en dukkert i det Kinesiske Hav.

Stranden er fin, vandet friskt og med pæne bølger, og strømmen sørger for at sandet forsvinder under fødderne på en, når vandet trækker sig tilbage.

Maden er god og vi træffer bekendtskab med Huda-øl, som brygges med dansk brygteknologi (der er Carlsberg mindelser på etiketten)
Jens laver sit stunt, da han rækker hånden op for at tilmelde sig vanddukshow, og slår derved suppeterrinen ud af den unge servitrices hænder.

Efter endnu 1 1/2 time når vi Hue, hvor vi indkvarteres på *Hotel Asia* (værelse 206, uden vindue men med orkide på væggen udenfor ruden).

Hvis vi skynder os ud kan vi lige nå at fornemme byen, og vi går langs Parfumefloden (Duftenes flod /Song Huong).

Der er en ganske omfattende skulpturpark, som åbenbart stammer fra et internationalt symposium i 1998.

Vi passerer det oksefarvede universitet i fransk stil, et gammelt tempel og et Ho Chi Minh museum

Da vi skal tilbage, vil vi gå en anden vej, men vores kort er ikke så detaljeret, og vi får valgt en forkert retning i et af flere Y-kryds og kommer langt fra det kvarter, vi skulle have været i. Området er ikke specielt spændende eller inspirerende, men vi ser da både den franske kirke og et større historisk bygningskompleks med tilhørende fransk haveanlæg.

Med de mange cykler er der naturligvis også brug for cykelsmede og de har slået sig ned på fortovene med værktøj og -lappegrej.

Vi er kommet udenfor dækningsområdet for det kort, vi har, og derfor kan vi heller ikke bruge gadenavnene til noget. Endelig ser vi stadion, som vi passerede, da vi kom med bussen og efter at have genfundet floden var udfordringen at holde cykelrickshawerne væk. De vil både køre byrundture, til markedet eller til hotellet. Men Ulla var ubøjelig: vi gik.

Mørket falder på, og Ulla når at købe en kasket til morgendagens cykelstrabadser.

Vi får også købt vand, foruden at Ulla køber nogle postkort af en lille pige, som efterfølgende beder om en dansk mønt, som hun også får mod udlevering af flere postkort.

Indløser voucheren på hotellets velkomstdrink, inden vi går hen om hjørnet i en restaurant med udendørsservering, hvor vi spiser sammen med Anna og Jarne.

Vi slutter dagen af på en bar lige overfor hotellet og kommer her til at sidde og opleve et tropisk regnvejr, som på ganske kort tid fylder gaden

op til kantstenshøjde, og da det ikke er holdt op efter en lille time, tager vi sko og strømper af og går tilbage til hotellet.

7.3 Så ta'r vi cyklerne frem (Hue)

Morgenmaden indtages på 7 etage, hvor der er en glimrende udsigt over floden og byen. Der hænger mørke truende skyer, men der er også en god vind, som får det til at lysne.

Vi skal cykle rundt i den gamle kongeby for at se på seværdigheder fra storhedstiden.

Cykeludlejeren og en guide er dukket op, og nu udleveres der mountainbike. De er generelt af god standard.

Efter nogen bekymring lykkes det Ulla at få en cykel med et lavt stel, og hun får sat sadlen helt ned, så det skulle være OK af hensyn til hofter og knæ.

Og så snor slangen af danske turister sig ud i morgentrafikken kl.8 med tusindvis af cykler og 'hondaer'. Der er lokal guide med som kører forrest og Peter tager sig af bagtroppen.

Det er ikke så slemt, som det ser ud, men vi har jo også haft rig lejlighed til at se, hvordan man får det hele til at glide. Lidt forudseenhed og hensyn så går det hele glidende ind og ud mellem cyklister og 'honda'er.

Ved lyskryds er det den venstre drejende trafik, der er udfordringen.

Skal man selv til venstre er en markering med venstre arm nok, til at man kan skifte ud i venstre bane og dreje flettende sig mellem de ligeudkørende.

Turen går langs floden universitet mm og stopper op ved '**Det himmelske offers esplanade**', som er en ceremoniplads opbygget med den runde himmel, den firkantede jord og så pladsen til os mennesker.

Her blev der hvert tredje år afholdt en stor offerfest

Det er kun skyggen af fordoms pragt. nogle af indgangs'søjlerne' viser sig at være bemalede træplader i forfald.

Der er en bygning med gamle sort/hvid foto, som viser kejseren i sit skrud, paradeopstillingen, dyrene der skal slagtes mm og som giver indtryk af festen, hvor kongens følge var flere tusinde.

I begyndelsen blev festen holdt hvert år, men senere kun hvert tredje.

Der er klokkespil med både bronzeklokker og marmorskiver og forskellige rekvisitter der har været brugt til ceremonierne.

Man har ved festerne plantet et fyrretræ (hver?) og selv om der står en del er der åbenbart mange, der er blevet fældet til brænde af lokalbefolkningen.

Ifølge billederne er traditionen holdt ved ligetil de sidste kejser abdicerede efter 2. verdenskrig.

Videre til *Du Tuc's* grav. du Tuc sørgede for at bygge sit eget eftermæle. Der er en kinesisk inspireret have i dårlig efterligning med en sø og pavilloner til refleksion. Ude i søen er anlagt en lille kunstig ø, hvor han gik på jagt på udsat vildt.

Området rummer også en stor stenstele stående på en skildpadde, og der er opstillet rækker af lave granitfigurer af elefanter, heste og krigere. Ornamenterne i mure og i udsmykning er glaserede fliser evt. med gennembrudte mønstre, og farverne i de dekorative dele er ofte porcelæns-potteskår.

På vores videre fremfærd passerer vi et sted, hvor der er fremstilling af røgelsespinde i mange farver. Lige når man kommer forbi ligner det fejekoste, men det er brogede buketter af farvede røgelsespinde. Der er tale om manuel produktion, hvor spidsen af tynde, røde grønne og gule bambuspinde rulles i harpiks og derefter i krydderier – og så simpelt er det.

Turen fortsætter stejlt ned mod floden, hvor en flodbåd venter på at tage os med. Cyklerne tages med om bord, og der serveres en fortræffelig frokost.

Efter frokosten lukkes der op for gemmerne af silketøj og souvenir, så mens vi sejler mod næste mål er der rig lejlighed til at bruge penge. Undervejs kan vi iagttage, hvorledes man med ben- og armarbejde får hentet sand op i både for senere at kunne levere det til byggeindustrien.

Vi går i land ved *Thien Mu-pagoden*, hvor de 7 etager på det ottekantede tårn hver repræsenterer én af Buddhas reinkarnationer. I tilknytning hertil er et kloster med en stor have, og her er en enorm klokke på mere end 2 tons, som kan høres milevidt bort.

Citadellet med templet *

Om aftenen spiser vi på et specielt sted, som Peter har fundet, og da det ligger et stykke fra hotellet lejer vi cykelrickshaw. Det bliver en fornøjelig tur, hvor de enkelte rickshaw-ejere konkurrer med hinanden – og hvis vi skulle have problemer med at finde vores chauffør, så har de helt styr på det, så de er sikre på at få deres velfortjente drikkepenge.

8.3 Turen går til Hanoi

Vi skal tidligt op for at flyve tilbage til Hanoi, så mødetiden er 6.50. Vejret er stadig gråt, men på vejen til lufthavnen, som tager ca. 1/2 time, er der mange farvestrålende templer. Der er flere små markeder som strækker sig langt ned i sidegaderne, og mange meget smalle veje stråler ud fra landevejen ud i boligområderne.

Der er blomster i massevis i byen og på markederne. En del hunde generelt små hunde og også katte går rundt, og i morgentrafikken transporteres småfugle, grise og høns i bur på bagagebærer til salg på markedet.

Lufthavnen svarer til en dansk provinslufthavn og umiddelbart er der kun forbindelser til Saigon og Hanoi - og dagens afgang er ikke flere end der kan stå på en skærm.

Ventetiden udnyttes til at blive millionær igen, hvor endnu 100 \$ skifter ejermand.

Kl. 8.30 er der afgang med VN240 med en Airbus 320..

Hanoi lufthavn modsvarer slet ikke forventningerne til en lufthavn i en hovedstad *

På turen ind mødes vi af en skov af kæmpestore reklameskilte langs hovedvejen, men ellers er det rismarker og marker med grøntsager og der er en del mennesker der arbejder i markerne.

De tohjulede er stadig i flertal, men der er markant flere biler.

Når man nærmer sig byen bliver vejene 2 sporede og det fortætter alt imens trafikken bliver tættere og mere aggressiv.

Da vi nærmer os byen kan vi se højhuse, men i Hanois skyline er de ikke dominerende

Når vores hotel ligger tæt ved søen, men det er under renovering med håndværkere støj støv og vandskader, så mens vi venter på at Peter for gjort op med værten, sidder vi og får en kop kaffe.

Den tilspidsede situation ender med at vi flytter til et nyt hotel i samme kæde, og her får Ulla og jeg værelse øverst oppe på 7 sal og med vinduer til alle sider.

Træer i gaderne uanset hvor smalle de er – ingen adgang for busser i den indre by. *

Det er lidt specielt at vandre omkring i gaderne, fordi de er opdelt efter profession/varer.

Der er stor trængsel, de tohjulede parkeret på tværs på fortovene, så fodgængere er nødt til at gå på gaden og det gælder også de mange gadehandlere med deres kurve.

Vi kommer også til Silkegaden - men vi er ikke i butikker og vi falder ikke umiddelbart over en skrædder, der kunne sy herrebukser.

Spiser and på restaurant, som Peter har anbefalet.

Ulla finder dog en forretning som har tynde bomulds T-shirt og køber 6 for 100.-kr.

pakke om i en kuffert så den ene kan efterlades.* her?

9.9 Hanoi kultur

Vi har slået pjalterne sammen med Anna og Jarne, da vores planer er sammenfaldende.

Det etnologiske museum ligger et stykke borte fra centrum, så vi tager en taxa ud til et helt moderne byggeri, hvor man på 2 etager og et frilandsmuseum fortæller dels om gamle brugs- og ritualgenstande, samt gengiver atmosfæren fra knaphedstiden efter 2. verdenskrig med rationering og stærk styring.

Vi vender tilbage til centrum (så ved man hvor vi er) Og spiser frokost ved søen.

Næste taxa sætter fast pris på 50000 vd for at køre os til Litteraturtemplet.

Litteraturtemplet*

musik med instrumenter

tilbage til hotel derefter vandring gennem gaderne til vi finder et sted vi kan få en kop kaffe.

Jarne leder efter en vietnamesisk vin til nattoget, og selv om der er mange vin og spiritusforretninger er det ikke så ligetil.

Vi finder en til bare 35.000 VD.

Bil med uniformerede mænd skubber til ung kvinde med fronten af deres store bil

Rejseholdet for stuvet den overflødige bagagen ind på 5 værelser.

Fællesspisning på egen regning i en projektrestaurant. *

Vores reducerede rygsæksbagage transporteres separat og turen går til banegården, hvor vi benytter en bagadgang og dermed slipper for at løbe spidsrod gennem mylderet i banegårdshallen.

Toget holder der, men pludselig kører det med en menneskeflok asende efter for at komme til deres vogn. Det viser sig, at der bare skal flere vogne kobles på, så efter 20 min vender det tilbage

Vi er fordelt på 2 vogne og vi er 5 der skal i vogn 8 (de øvrige i 11), og med ca. 20 min forsinkelse kører toget.

Vognsættet udliciteret til 2 forskellige selskaber så der er forskellige billetter og service. I vores er der bordlamper med skærm samt frugt og vand.

Den vietnamesiske rødvin skal prøves - men den smager underligt. Nærmere studie af etiketten fortæller at det er frugtvin, så den bliver skyllet ned med en øl.

10,3 På vej til bjergene

Ca. 6.30 er vi i **Lao Cai** og efter en bustur på en times tid er vi i **Sapa**.

Her kl. lidt i 7 er skolegården allerede fyldt med børn. Der er folk på vej til og fra arbejde, og døre og gitre på husene åbnes efterhånden.

Det skulle være en meget smuk tur, men desværre ligger skyerne lavt, og selv om vi får set solen i Sapa, så har den ikke kræfter til at fjerne skyerne.

Stigningen op til Sapas ca 1600 m. er på 10% med mange sving og stejle klippevægge, store bambus og blik ned på de mange risterrasser, hvoraf der er vand i mange og mange først skal forbehandles inden såningen i maj

Der er både rekreerende og arbejdende vandbøfler, foruden almindelige køer, sorte grise og høns.

I udkanten af Sapa stopper vi lige op ved Topas trekkingkontor, og kort tid efter begynder vi at se både kvinder og mænd i de sorte broderede dragter og særprægede hovedtøj.

I Topas **Ecolodge** indkvarteres vi i bungalow 207 med flot udsigt ned over dalen. Vi var blevet truet med dårligt vejr og lav temperatur, så det er OK, at det er overskyet og temperaturen er 14 grader.

Der spises morgenmad i fælleshuset.

Der er for køligt til bare at sidde på altanen, så jeg skriver lidt på beretningen, mens Ulla sonderer terrænet.

Efter frokosten er der mulighed for en lille trekking anført af vores lokale guide Chin.

Det er bare en rundtur på lidt over 2 timer ned til nærmeste by. Det går langs de tilgroede rismarker. Nu er vi ude blandt de lokale, og bl.a. møder vi en mand som trækker af sted med en meget stor bambus.

De mennesker vi ser er folk i deres lokale dragter - rødt hovedtøj og sorte broderede skørter /benklæder.

Vandløbenes gratis energi udnyttes mange gange, bl.a. ligger der den ene stampemølle efter den anden i rad og række, som sløvt får fyldt skovlen med vand, tømmer den og stamper risen.

Der er masser af store bambusgrupper – og bambus bruges til alt: til at flette til vægge, til hegn for at beskytte afgrøder mod geder, svin og køer som går rundt - som tømmer til huskonstruktion.

Vilkårene i denne fattige udørk er at hver person kan leje 360 kvm jord af staten på gunstige vilkår.

Der er en del sommerfugle som ligner dem vi kender, som f.eks. randøjer nældens takvinge? kålsommerfugle og de små blå.

Parabol - nej til at lade sig fotografere (mor med barn)

Hvis der er en farbar sti er der også hondaer lastet med flere sække eller f.eks. en bundet gris (i øvrigt lyserød og ikke sort)

Folk vender tilbage fra dagens dont med hakker og et redskab med et krummet blad sat på en ca. en meter lang stang.

Folk er meget små. En del runde i hovedet og nogle med meget skæve øjne.

Der pakkes om endnu engang: Vi får udleveret vadsække, så vores til lejligheden anskaffede bags skal ikke engang anvendes. Vi lader en del stå tilbage, så vi rejser virkelig let.

11.3 Trekking til ?-folket

Vi starter med at gå ned til den landsby, der ligger lige neden for lodgen. Den hedder **Ban Ho** og er en tay landsby.

Her møder vi vandbøffelplojning, hvor man står på ploven og kører med.

Der er masser af sælgende kvinder som ved hvilken ugedag det er, og hvornår turisterne kommer, og de er meget ihærdige for at sælge skørter, broderede bånd, broderede tasker, huer mm.

Vel nede i Ban Ho får vi frokost alt imens handlen går, og bærerne får sig en pibe

Der er grønt og frodigt, blommetræerne – og meget andet – blomstrer.

Opad til *Nam Tdong* og til *Myson* forbi landsbyen *Thanh Pau* med en afstikker til *Nam Thiu* og *Nam Thangh*, hvor vi først møder en grøn kvist ved et hus som tegn på, at man ikke er velkommen - måske blot fordi manden ikke er hjemme - men dørene åbnes til et andet. Det er indrettet med en stor stue med et lille bål, et stort værelse og et stort køkken - også med åben ild.

Videre til endnu en tay-landsby som hedder Thanh Phu.

13 km har vi gået, da vi sent på eftermiddagen når vores overnatningssted hos en RED.Dao-familie i *Sin Chai*.

Her indkvarteres vi på en sovesal, hvor adgangen er en udvendig trappe. Porterne tår for maden, og de laver rigtig god mad, og når de har hakket og skåret ingredienserne kommer og tryller.

Naturligvis skal vi også smage den lokale risvin.

Det er jo altid interessant med toiletforholdene, og her er det med hul og vaskerum ved siden af, men helt OK.

12.3 Trekking

11 1/2 km

Turen går en anden vej til *Thanh Phu*

Skole

grøn mong ind og se hus

bambushegn, bambus skåret i tynde strimler til bast til at binde hegnene sammen med

bambusskud

mange sommerfugle, kål citron den blå halesommerfugl

heste

hytter delt op i 2*2 bygget på pæle, bambusgulv

vandbøfler

savværk hvor de laver brædder med håndsav.

solen har været fremme fra middag, tørrer men brænder ikke, og det gør ikke udsigten bedre

slippery stier stejle

levadakanaler som Anna falder i og slår sin kind/briller

sindrige aquadukter af bambus

Overnatningen foregår i hytter, og her er både en vaskehytte og en toilethytte med rindende vand.

13.3 Nedtur

vandring nedad

masser af sommerfugle

vandbøffel på Ulla-jagt

broer

stor lastbil tester hængebro

frokost ved floden

fiskere og tøjvask

Efter 11 km

overnatning samme sted som vi spiste frokost

(ban Ho) sovesal på 3. sal gennem familiens stue og op ad et par trapper til sovearealet - forsynet med skummadrasser.

Varmt og bambusgulvet knirker noget

Risvinen er ikke så god som de forrige dage, men vi bliver stillet egnens bedste risvin i udsigt, når vi kommer på lodgen.

14.3 Optur

Op 6;30. Der er både pedal- og kloset samt vaskerum.

Byen er under opvågning, børnene allerede på vej i skole mens der fejes omkring husene.

Solen står op som en rød kugle og adviserer om en varm dag, så efter at have indtaget bananæbleskiver og frugt starter turen.

Det er nøjagtig samme vej som første dag, men nu opad, og højdeforskellen mellem den lille by og *Ecolodge* er ca500 m.

Men de går meget stejlt opad, så Ulla får en aftale om at kunne køre med kokken til den almindelige kørevej.

Heldigvis bliver det Ejnar, som bliver fører for bagtroppen, og han har et stabilt og stille skridtgang.

Alligevel pumper hjertet, der skal hives noget luft ind og sveden springer frem, og 3 korte holdt bliver det til, så efter 5 km og godt 2 timer nåede vi lodgen.

Der er ikke noget specifikt at fotografere, så det bliver bare til nogle arbejdende kvinder og en mand, der bygger et af deres skrøbelige stendiger.

Sælgende kvinder med barberet pande og helt om til ørerne.

Da vi kommer til lodgen erfarer vi, at der er sket et brud på vandforsyningen, så det eftertragtede bad forsinkes.

Vadsækkene er heller ikke kommet frem, så under alle omstændigheder mangler man noget til at soignere sig.

Vandet bliver dog bragt i orden, så vi kan møde rene til frokosten.

Eftermiddagen går med at pakke vadsække ud, vaske lidt og ellers slappe af.

Der er 25 grader, og det har lokket rigtig mange sommerfugle frem, som nyder godt af de blomstrende hække langs området stier.

Varmen har dog lagt dis over bjergene, så man kan kun se ned i dalen.

Solen er så venlig at gå ned bag bjergene med et flot rødt skær (ca 17:30)

15.3 Farvel til bjergene (Ecolodge)

Skyerne hænger lavt da vi vågner. Hverken bjergene eller dalen kan ses.

Vi har besluttet os for at skippe **Sa Pa** som udflugtsmål, og tage den sene bus kl. 15.30.

Med en køretid på ca 1 time burde det give os en time til at se de 800 m gade, der angiveligt findes.

Vi får pakket tilbage i den ene 'bag' det er lidt vanskeligt at pakke vandrestøvler, men det går.

Formiddagen går med at få skrevet kort. Det har været vanskeligt at finde tiden, når der hele tiden skal opleves noget. Det kan man også se i noterne til beretningen, at tiden har været knap.

Ud over sommerfugle også rigtig mange guldsmede og græshopper. Enkelte rovfugle er set svævende over dalen, der er fugle der pipper og cikader og frøer til aftenstemningen.

Rismarkerne i nord står tørre og med ukrudt, der skal hakkes og ledes vand ind så vandbøflerne kan komme til.

Der samles ukrudt mm som brændes på de stejle skrånninger.

Ser man billederne kan man spørge: var du med, men billederne viser trods alt, det jeg så gennem kameraets linse og afspejler min oplevelse af turen.

16.3 Til søs (HaiLong)

Endnu engang hedder det hotel Nattog.

Det skrumler de 294 km på 8 timer, så selv hondaerne kører hurtigere.

Vækkes ca 4;30 hvorefter thesælgeren kommer på sin runde

Da vi nærmer os Hanoi er der regnvåde gader, men markedet er i fuld gang fordi man bruger gaderne som skal være ryddet kl.6.

Der var også en avisfordelingscentral.

Her kl. lidt i 6 ligger mørket stadig over byen.

Vi skal have morgenmad og ompakning på hotellet inden vi 8;30 skal videre med bussen til *HaiLong*.

Bad og ompakning til en dag dvs. rygsæk.

Forbi operaen, betalingsvej, blomster marker men mest ris og bananer,

Utrolige oppakninger

en stor lastvogn endt i grøften og godset må omlades

Flere store teglværker og mange nybyggede huse stenene leveres i bunker- ikke på paller

Begynder at småregne.

Eternittage meget udbredt.

Mod sol og regn benyttes parasoller over vareudbuddet, evt en presenning.

Murstensbyggeri, efterfølgende pudning og evt. bemaling i skærende farver, men dem vænner sig til.

Ankomsten til *Ha Longs* havneområde viser sig at være en anelse kaotisk

fordi alle store og små busser har aftaler med bådene ved middagstid

Den ansvarlige for vores rederi råber og skriger taler i mobilen og farer frem og tilbage mellem hundredvis af passagerer som skal fordeles på en

hel armada af skibe. Ombordstigningen foregår via en primitiv lejder via et andet skib.

Skibet er en positiv oplevelse. flot salon med firmandsborde, rare kahytter med bad og toilet og soldæk.

Ca. kl. 13 slippes fortøjningerne og frokosten annonceres og rejer languster fisk mm serveres uden pinde.

Sejlads mellem limstensøerne

Regnen er ophørt, men solen gider ikke tage rigtig fat så der ligger et kraftigt diset slør som betyder at vandet ikke synes jadegrønt og de fjernere øer fungerer som grå kulisser.

SOn-hulen

kaos ved anløbsbro den største vinder
flot grotte

junkesejl sættes dog ikke på vores båd.

dambrugs
perlemuslinger

Ulla har taget sovepose og karimat med for at sove på dækket, men foretrækker alligevel kahytten og udlåner i stedet sin karimat til Eva, som sover på en bænk.

17.3 Tilbage til storbyen

En enkelt morgenbader (Elsebeth)

Ullas karimat har gjort nytte, men uden vægt er den et let bytte for viden, som sender den overbord og der i værksættes en redningsaktion af mandskabet.

Morgenmad 7:30 og ca. kl. 8 en kort sejltur ind i en grotte (*) hvor fiskerne kan søge ly under stormvejr.

Desværre er vores bønner om solskin ikke blevet hørt. Tværtimod småregner det, så sigten er begrænset - også i forhold til i går.

Salgsudstillingen udnytter tiden. Efter aftenens perlearbejder går turen nu til broderede billeder og broderede duge.

Sat affald ud til vejen i små kurve derfra til to-hjulet kærre

meget sort jord pga. kultransport og 2 store kraftværker

bygningsarbejderne bærer meget - sand, murbrokker osv. ofte op en bære, som man er to til at bære

en cykel ved vejsiden - så er der et menneske, der arbejder på marken

ophold på porcelænsfabrik da bl.a. Eva ikke har det godt. Stort udvalg af pæne ting, og Ulla får købt nogle små skåle.

Jo mere vi nærmer os Hanoi jo ringere bliver vejret.

Ved en flod i nærheden af et kraftværk og tæt ved hovedvejen foretages losningen af kul fra pramme til lastbiler.

Endnu et stop - og endnu større forretning med alt fra jade, perler lakarbejder broderi keramik træskæreri og silke både som stoffer og færdigsyet.

På posthuset som er åbent.

Køber ny rygsæk til Ulla som er større end den Fjælrvæv hun nu har brugt i mange år.

Forbi en skrædder, som norske Margrethe havde anbefalet. Ulla får taget mål til bukser og jakke i blå råsilke, som de mener at kunne levere når vi skal have pakket kuffert mandag morgen

Peter har arrangeret at interesserede kan komme på en lokal restaurant med lave stole og borde.

Igennem en gyde, hvor der også spises ender i i et stort fabriksrum med mange støjende mandlige vietnamesere. Akustikken er dårlig med beton på gulv og loft, så det er svært at føre en konversation med andet end sin sidemand.

Men maden er god, affald går direkte på gulvet til senere opfejning så det er bestemt en oplevelse.

Efter den ender vi i en jazzklub, hvor der til gengæld stort set ingen vietnamesere er. Musikken spilles af vietnamesere og den kan der ikke udsættes noget på.

18.3 Indkøb og vanddukketeater

Ulla tager sammen med * ud til kunstneren *Thanh Tam*, hvis billeder havde fascineret på 'Ecolodge'

Mens Ulla er taget ud til maleren vandrer jeg rundt i kvarteret:

Låsegaden, medicingaden, farvegaden, blikkenslagergaden, bleer og håndklæder.

Slagtere og flere gadekøkkener.

Og mens mit første indtryk af Hanoi første gang nok var lidt negativt begynder jeg at kunne se charmen med de smalle gader, de lave huse, altaner, træudskæringer, og ikke mindst alle de grønne træer, som er bevaret i de smalle gader. Og så vænner man sig til det hektiske liv.

Det er nemt gå vild, selv om de fleste gader går nogenlunde vinkelret på hinanden, så er der 'skæverter', men heldigvis er gadenavnet angivet på butikkerne.

Silkekøb, (rødt og et med blålige figurer)

Små køleskabsmagneter

æskesæt med lak og æggeskaller

Om eftermiddagen går vi til vanddukketeater. Det er en gammel vietnamesisk specialitet, som nu er ved at uddø, og som kun udøves få steder.

Forestillingen er bygget op om vietnamesiske sagn, og dukkerne er stiliserede. De føres frem af dukkeførere, som står i vand til hoften bag et forhæng og livagtigt fortæller historierne gennem figurerne, som føres frem og tilbage i vandskorpen. Egentlig er fotografering forbudt, men mange gør det – og jeg fik også taget noget optagelser med det lille digitale kamera.

Afslutningsmiddaegn foregik en lang taxatur borte på en stor, flot restaurant med flere buffetter og mange kokke til at lave specialiteter.

Farvel til Anna og Jarne som skal på slap af-ferie på en lille ø

19.3 Bye bye Vietnam

Pakke vietnamesiske piger

lakmaleri

20.3. Vild handel og vilde dyr

Singapore skrædder

Chinatown
Night safari

21.3 Fugle og gode måltider

fugleparken
toterende restaurant
gastronomisk middag
afgang mod København

22.3 Hjemme igen